

סמי ברדוגו

עד אליה

מה קורה כשאני פותח את הדלת אל הבית ומגלה את חסרונו? ילד אני ואולי גם איש מבוגר. ראשי מיטלטל ברווחים גסים של ימים ספורים. העתיד מחכה איתי, ואני משתהה עם הפגמים של השכל. מעולם לא פגשתי את הביטחון כשהאשה לא נמצאת בבית. הוא חייב להיות איתה. היא גדולה וכמעט יפה, וכשהיא נעלמת, עולמי הולך לאיבוד. מערבולת הפחד נופלת עלי ברגע זה. דבר לא משקר לי. הסלון מבולגן והאורות חזקים, ונדמה שיש רעש בבית של שנינו. אבל המטבח אומר הכל. אינני רוצה להתקרב אליו ולגלות את מערומי השיש והכיריים כשהם נייחים בלעדיה, מדברים איתי במצוקתנו המשותפת וזורקים אותי אל המשימה הקשה. כעת צריך לחפש אותה, ללכת אחריה ולמצוא. לו יכולתי להישאר בפנים, בין הקירות הדוקרניים למחצה עם ציורי השמן הנלוזים שתלויים בעקימות המשתדלת להראות יופי של ים מערבי, לו רק יכולתי לא לעזוב, אז הייתי האדם ההגון של היקום הטוב.

אינני מפסיק להיות חלש. רגלי כמעט לא נושאות אותי. עובי הבשר למעלה יישאר כך עד סוף ימי. לא נעים כששבים התחנונים וזורמים בדם, מגיעים ללבי ומבקשים מגופי להישאר כאן בתוך הבית, רק לא החוצה אל השעה שבע ועשרה בערב. אי-אפשר לגדול אחרי השעה הזאת. הכל חשוך בחוץ. השקט עוד לא השתלט שם, אבל השכנים האחרים כבר מתכנסים. מה יש מסביבי שדומה ליי? איך שוב היא עוזבת אותי, ואני בסך-הכל בן תשע שנים, עוד שנה ואהיה בכיתה החמישית? תיכף אתחיל להריח את הנער הסוער שבי, בקרוב הוא יחצה את קווי הגוף המתפתלים ויעשה אותי פגום למחצה. והיא, האשה שלי, כבר עברה את שנותיה. ביטחונה מוצק בין שפתיה העליונות והתחתונות, מילותיה הן בטון שמסתלסל ברכותו אל אוזני הגברים של הסביבה השכונתית, מגיעות גם לידיהן הסורגות של הנשים החיבורות מרומניה ותוניס. לעתים היא יושבת לידן ומסתכלת עליהן מלמעלה. אחר כך בחוץ אני אחריה, רואה את אנשי

העבודה הגברית מביטים בה ללא זימה, מתכנסים אל עצמם לקראת ארוחת הערב והשינה האסורה על נשותיהם הנכנעות.

בשכונה שלי למדתי שנשים גונחות. ידעתי שכך הן הורסות את קיומן. בשמים היפים של פינת האנשים, איפה שאני והאשה חלק מקבוצה מקומית שמדברת עברית ברברית, חיפשתי סימן ואמונה זהים לשלי. רציתי הסבר על קול הפריצות ושחרור הרגליים. בן חמש הייתי ופעם ראשונה הקשבתי לרחש הנשים. אז נכנסה בי תעוזה בדיונית. חשבתי שהן עורגות לילדים כמוני. בפעם השנייה שהקשבתי להן, היתה זאת אנחה אחרת שהובילה אותי אל נוזלי הגוף שהמצאתי, ומרגע זה הם זרמו באכזבה כל לילה כששכבתי על מיטה ורציתי את אלוהים והיד בתוכי לעד.

הימים שלי הם שקר? המקום שלנו איך הוא אפשרי? לאשה בבית שלי יש רק צד טוב. היא לא כמו היתר. ממנה יוצאים צלילים של ממטרה מגדלת, טיפות היא מפזרת על הדשא הירוק בחצר, שדומה במקצת לשערות הרגליים שלי. יש לי אשה שמטפחת בכוחות הטבע, אך כעת גופה המרומם אינו איתי. כבר אחרי שבע בערב וביטנו ריק. אני מגביר את תהודת האוויר הדחוס. יש כאן סירחון של צמצום אנושי. האף שלי נושם הכל וכבר מתגעגע לריח הביצה המגורדת עם העגבניה המעוכה שאכלתי בגיל שלוש. זהו המזון של מקומות לא ישרים. פה, במטבח המטורף, היא עשתה לי תערובת שלו וקבעה את החשק והרעב שיהיו לי מאוחר יותר בעיר. האשה ואני לא מבזבזים אוצרות יקרים. אנחנו יודעים כמה בסיסי החומר סביבנו, בבית ובמדרגות המקושטות במעקה ירקרק, בשיח ורדים לא פרחוני ובעץ צאלון שעליו הקטנים נושרים בקלות ועושים תפוזרת של שטיח מבולגן על שביל בטון מרוסק, כמו ורידים קפואים שמשתרנים עד חבלי הכביסה והגדר הפרוצה.

כעת, בחשיכה שעולה מחוץ לקירות הבית, לא רואים את הסדקים. כך הוא האזור שלנו, זהו היקום ואין דבר מלבדו. העיר היא גיאוגרפיה בדיונית, המצאה הרסנית שמנסה להעלות פיתויים בלבי ובלב הנערים שיצמחו כאן. אין צורה ואין סגנון של חיים אחרים. כולנו לא מאמינים במותם של הורים מבוגרים. אולי בגלל זה אני מוגן בעיקול ההתיישבותי שנבחר לאחדים שכמותנו.

אבל מה איתה? היכן היא? כמה אני מייחל לשינוי תהומי של שתיים או שלוש דקות. אחריהן אהיה האיש ההוא שאני רואה אותו ממרחק השנים. לרגעים נדמה כאילו הוא כאן, ואני הקטן מביט בזה המבוגר שלוקח את שפתי ומדבר במקומי, דולה את נזילות העצמות המתפתחות ואומר לשינוי שהסיכוי ישנו.

איך ייתכן שיתקיימו בי שניים? מה לי שנולדתי עם תרכובת הזמן והמינים

ההפוכים, זה שאינני עכשיו וזאת שהלכה מן הבית, עזבה אותנו בלי לחשוב על מלחמת ההישרדות של השעה הקרובה? אך אולי יעברו רק דקות ספורות ותיעלם הבהלה, והנה היא תיכנס ותפליא בקולה ובתנועות ידיה, ומילותיה יהיו פשוטות מכל, ואור הסלון ידעך, ובדי השמלות ינוחו משימושן הקישוטי, ושוב יהיה מלא במסגרת המרובעת שלנו. כך נעשה כאן בית. כך נברא עולם. נהיה אני והיא כמו ההם מהקבוצה המשתרשת.

הרוב קרוב אלינו. אנשי המקום שלנו שכנים במרחק קצרצר. זאת שכנות מקורית ולא מתבוללת. לידי חמישה במשפחה, וממול שניים בתוספת ילד מוזר. אחריהם נערה עם אמא ואבא לא כל-כך ברור, מין קדוש מטושטש שלפעמים נדמה לי איש מת שחי. לכולנו יש ניצנים דומים על האדמה והכביש עם שתי המדרכות. לי ולה כמו לשכנה המזדקנת ולילד השמנמן. באור יום הם מסתכלים עלי ויודעים שהשארתי את האשה בפנים. בינתיים אני יכול לזרוק צרפתית וערבית לגברת הכפופה, אחר-כך לעבור לחצר של השמן השָׁבֵעַ. שלשום שיחקתי איתו תחת הגראז' ולא דמיינתי את ההורים שלו. דיברנו כמו שמדברים ילדים בכיתה גימל. הוא גם צחק איתי והפגין מולי את כוחו במשחקי כדור. הוא חזק מדומה ואני אהיה משתפר. הבנים הצעירים יודעים שכאן אין ילודה פראית, ורק בחולצות הפסים שלעתים לבשנו ראינו תזכורת לילדי הארץ והקיץ.

הזיכרון מביא לי הווה חדש. עכשיו זה הערב שהיה ומחר אולי לא יגיע. אני רואה את הבית, בתוכו אני נמצא ויודע להציץ במקצועיות על הבתים הסמוכים. חמישה או שישה, לא יותר. יחד הם מקימים קהילה, עושים חברה ערנית. בבטן של כל אחד יש תשוקה עזה למגע המדינה. אני כמוהם אוהב את המלה ומרגיש שייך לעצמי, מבלה הרבה בחדר השינה, נשכב על הרצפה ושומע את תנוחות האשה שנמצאת בדרך-כלל בבית, שוכבת קרוב אלי וגם הולכת יחפה, דופקת צעדים חזקים ולא רועמים, ואני שולח יד למחברת שורות וקורא שיעורים, לומד אותם בשבילי ומכין את העתיד לשנינו. על הרצפה אושר היה מגיע אלי, שְׁמַחַה עלתה בי שכך מחנכות אותי האשה והארץ שלי.

לו רק היה אפשר להחזיק בשתייהן, לשמור אותן בכיס המכנסיים הנפוחים. אבל עכשיו הבגדים שעל גופי עדיין שייכים לקיץ למרות שהסתיו בעיצומו. חולצות טריקו דהיות לרשותי, ולה אריגים דקים נופלים על הידיים והבטן. ברגליים לעולם אין מכפלת. האשה רוצה שאדאג כבר להחלפה. ערימות הסוודרים מקופלות גבוה בארון שבחדרה, ואני לא נכנס בתוכו. מותר לי להיות רק ילד מנומס מהסוג הטיפשי. רואים את זה בשערות ראשי, אותן היא מספרת כל שלושה שבועות ושומרת לי עורף נקי וחלק. לפעמים אני שולח יד לאחור

ומלטף את המרווח הקצר, מאמן את החשק שלי לגיל מאוחר יותר. כבר היום אני חייכן כשצריך, והיא, שצופה בי במבטה האדיש, שמה אותי בקו אחד עם ילדי העולם הברור.

בפרבר הסופי שלנו ייתכן שגם היתר יודעים על ילדים כאלה. אינני מבין כיצד זה אפשרי אם כולם סגורים בבתיהם בשעה הזאת? מכאן אני מרגיש שהם מכינים תוכניות ליום המחר. כמה מן הבוגרים הולכים במדים לעבודה וגם קונים אוטו, לא מכונית, אוטו קונה משפחה אחת ומגדלת בנות שלומדות בסמינר ומביאות עוד עברית לתוך הפינה. לאט-לאט אולי תהיה פה ישראל מעט מפוארת. ככה אני לא משקר לנפשי, ובגלל זה היא יוצאת ממני ומבקשת לדבר, אומרת במקומי קולות ומדקלמת בשמי 'בואו אלי רגליים תפוחות של אשה, בואו שערות שחורות וארוכות, קשות ומלופפות, בוא בבקשה עוד חלק ונוצץ, הבא איתך את העיניים'. טקס פרטי מתרחש לי בסלון, ובאמת אלה רק העיניים, העיניים שלי שרוצות לראות את עיגולי היופי החומים והרכים שלה, אלה שנתחמים בצורה בלתי אפשרית. מלבד האשה של חיי הקצרים, לא נמצאת אחרת שיש לה אותן.

וכך קורה שוב שעיניים מביאות לי סוג של מדינה ילדותית, אחר-כך באה גם האשה, האחת שתחדיר אותי חזרה אליה, ושלוות הזעזוע תתרחש בתיקונה השלם. אולי עכשיו אני אומר כך, ואולי גילי הגדול קורץ אלי משם. דבר-מה נשטף בחומרי הראש ומעניק לי את הזמן שיהיה, את בחינת העין שמבשרת על אסון המגע וצליפת הלב. מה יהיה עלי בעוד רבע שעה? מה יקרה אחר-כך? כיצד יבואו איתי חברים קטנים אל עיר גדולה? אני נוטש אותם מחוסר ברירה. בחוץ הם כבר מרגישים את זה, מסמנים לראשם את עזיבתי המתבקשת, ואני מנסה להיאחז בשטויות המשחקים והחיבורים שעשינו פעם, לא מזמן, מאחורי מחסן ברווח של מטר אחד ובגיל של שש שנים, כשהרשינו לעור להיות שחקן מתפשט מבגדים, ואת האדמה עשינו כמה עולמית. אבל אלה הילדים שאיתי שומטים צעצועים וצביטות מלטפות. הם אינם יכולים להדביק דבר ממני. כלום אני אז, וכלום אהיה גם בקרוב? הרי היא נטשה את ביתנו, ואנשי החוץ מתארגנים להמשך השעה והחיים, ועלי להיות האדם בלבד, לא הילד ולא האיש ההוא, אלא רק האחד שמוכרח לעשות צעדים וללכת אליה, לחפש את הגיון התמונה הנושמת שמחקה את מהלכי נפשתינו ואוגרת את תנועות הגוף שנתקלות ברהיטים הצפופים, ואף במטבח לא מוצאות מרווח יאה.

תיכף אצא. מיד יפגוש אותי החושך ואנסה לעמוד לצידו, לא להתנגד לו ולהראות פנים של גיבור ילדותי, חמקמק שכזה, אולי אוליבר אחד מוכה ביתמות

עליזה ודוחק את הרצינות למעמקי הביוב. כזה אני במידה ואפילו חזק בתחושות התהום הבוגרות. צעיר יכול לקבל על עצמו צער רב. אין נורא בכך. הזמן לא מתערב בעוצמה, אבל אם אני איש כעת, מדוע לא פוסק החיפוש? והנה, בסלון המואר, אני לא עומד במקום אחד כי אינני מסוגל, והחושך צועק אלי בוא כבר. כך למעשה מושך אותי דבר, אולי השטן האמיתי ולא זה המומצא של שנינו. הברכיים תמיד נכנעות ראשונות, עושות כיפוף ושוברות את עמידת הזקיף במעבר שבין המטבח לסלון. האור מרגיז ומקציץ את אי-הסדר שתמיד היא משאירה איתה ואחריה. אין מי שיאסוף כאן חצאיות וחולצות גדולות. רק עלינו נופלת המשימה ואנו מבצעים אותה אחת לשבוע. אבל עכשיו לא איכפת לי להישאר מסורבל בין כל אלה. רק לא להיזרק אל השוטטות האיומה על מדרכות ושבילים מוכרים, שכל-כך שנואים עלי בשעת הערב המתקררת. אני עושה כמה צעדים וכמעט מגיע עד המראה. רגע אני מציץ בה בחטף, חצי פנים נחשפים. מולי וקשה להאמין שיבוא יום ויגידו עלי איש מקובל בן שלושים וארבעים. אחרי ההשתקפות מוכרחים לגשת אל הדלת, לשלוח יד ולפתוח את העולם אל הריק הבריא של ארבעים וחמישה מטרים רבועים, עמוסים בבגדים שמונחים גם על משענת הכיסא.

הנה זה קורה. הדלת נפתחת בכוחות נסתרים שנולדתי איתם. זהו המאמץ הבלתי ייאמן שירשתי מהאשה שלי. הוא נמצא בחלקו גם בכתים הקרובים אלינו. כרגע אני הוא זה שמשחרר את הידית ועומד בראש המדרגות, לא יודע מתי יופיעו הדקות שיחזירו אותי פנימה. אני נפרד. בחוץ באמת חשוך, הרבה יותר ממה שהרגשתי. אבל לי יש משמעת איומה שדורשת ללכת ולחפש. כעת צריך למצוא אותה, לבדוק לאן בחרה ללכת, החליטה להיות אשה אכזרית שנוטשת את הילד ושוברת את האיש. אינני יודע את כוונותיה, לא אז ולא היום. רק לרדת מדרגות ולפתוח שער. ממול עומד הבית השכן שמכוסה צבע שחרחר. נדמה כאילו שאריות האור בתוכו, שיוצאות ממנורות של ששים ואט, מתאימות יותר. אצלנו רק הפלורוסנט הלבן מציץ מדי פעם ומעניק שיזוף חיוור לעורנו. זהו החוץ וזאת האפילה. אפילו ילד כמוני יכול על שניהם. כך זה לפחות בדקה הראשונה שמבשרת כבר את שבע וחצי. מה שקרוב אלי תמיד נוח. כמה זמן אני יכול להשתהות בחצר המוזנחת? באור של יום היא החיים ובערב היא העתיד. בגלל זה אי-אפשר איתה ככה, כשהיא מסתירה את עצמה בכיסויים כהים ולא מדברת איתי ברמזים על האשה שעזבה. המשימה נזרקת עלי, הכל לרשותי במסע החיפוש לקראתה. אליה אני צריך להגיע, עד אליה. לכן אני מגשש בעל-כורחי, משחרר את היד האוחזת במעקה ויורד מדרגה מדרגה, מגיע

אל גובה פני הארץ וצועד אל השער. אני זקוק לעזרת השכנים, ייתכן שבאחד הבתים היא נמצאת. אבל הם בשלוותם, מראים לי כתף ומתכווצים רק לעיגול המשפחה שלהם, ואני בסערת הידיעה הנוראה, ניצב בפתח המדרכה והעיקול הקריר, מקבל את ישראל האישית, זאת שלעד מכניעה את השכונה הפרטית של לבי.

בזמן של חמש דקות לא ניתן לרכוש תודעה. סביבתי לא מסבירה על שירה וגעגועים ועל איש כלשהו שכתב את נפלאות הייסורים. היתה לו נחמה ונדמה לי גם אהבה שחצתה את יבשת אסיה לאירופה. כך סיפרה עליו מורה וביקשה שנרשום פרטים במחברת השורות. בגיל שמונה חשבתי שהוא איש העולם ולא אהבתי את פניו העגלגלות. ראיתי בתוכן אומץ מתחצף ונדחסתי למנהגים אחוריים שקורים בביתנו. אבל הערב זה לא כך, אני דוהר על אומץ משלי, זו עם תנופת הבהלה ושומע את השער חורק מאחורי. כאן האפשרויות לא רבות, אולי לא קיימות כלל, הרי אני זעיר ולא מתאים, מפרק את נפשי לתוך עצמות ושומנים, מטפח בסלידה את הזרע שנפלט טיפין בין רגלי, וכך משפר את המראה הגלותי שיש לילדי אלג'יר בתחילת שנות השישים.

הזמן הוא כעת, הדקות הן עכשיו והרגעים הם ההווה, אבל אולי אנחנו עיירה של פעם? המחסנים יכולים להצדיק זאת. כל משפחה בנתה אחד משלה, עשוי טלאים של עץ ופח. לפעמים אני נפגש שם עם ילד וילדה, בודק איך אצלם מאורגן החלל הנחוץ ומאמין כמוהם בקיומו הטבעי של מחסן הבית, כי בלעדיו אי אפשר, ולנשים שלנו הוא המפלט החיוני שבתוכו קמה ההתרחשות הסודית המבשרת על התפתחות בטנן. הגגות המעוותים מצטרפים לעבר, כאילו מצוירים ותלויים בצורות משולש ומרובע, ללא גובה זהה. הרחשים הנפלטם תחתיהם הם תפילה מזומזמת, גם אם חלקם באים ממסכי טלוויזיה צבעונית. משפחות בפנים מנסות להתאים אל הקידמה. האשה שלי מבקרת אותן בזמנים רועשים, לפעמים חצי שעה לפני ארוחת הערב שאף-פעם לא מתארגנת אצלנו. בדרך-כלל אני לעצמי אוכל לחם וביצה, והיא תתעכב קצת ותשים בפיה זיתים ודג מיושן.

והערב הערמומי מזהה את הבשר החשוף ברגלי וכידי. הרוח מענישה אותי בדקירות. אני מסתכל ימינה, שם לא הכיוון שלי. היא הלכה בצד הנגדי, הפעם הרחיקה הרבה יותר מהעיקול הקרוב אלי. השמאל הוא אופק חשוך יותר ועליו בניין מגורים ושביל ארמדם מלווה בשיח ההרדוף. הפריחה הוורודה והלבנה משקרת אנשים ומרבה חרקים. האח של הילד השמנמן סיפר על הרעל שיש בעלים הארוכים שלו והזהיר אותנו לא להכניס לפה. לקחתי את הסכנה ברצינות

גמורה וחששתי גם מחומרים של חול וסיד כשדחפתי בהנאה לבטן, הרגשתי מהם שבע וידעתי להסתפק בטעמים החולניים.

ברגע אני מוכרח להגיע לשם ומתחיל לעשות צעדים, יורד את שפת המדרכה ולא פוחד מהכביש היתום. האוטו הבודד עומד ליד גדר השכנים ולנו ניתן האספלט הארוך, כולו בשבילנו ברוב שעות היום, למעלה מקילומטר אחד שאֵל סופו אנחנו לא מגיעים ולא רוצים לנחש את מה שמעבר. פה יש שקר זמני של טוב בתערובת אנשים בצבעם המקורי. גם אם הזקנים כאן הם אורחי קבע, לנו זה לא משנה. יש אחת רוֹפֵידָה ושנייה מְלווִינָה, אלמנתו של דויטש שנשאר מת בדירה ארבעה ימים עד הקבורה. רק לזכור את זה אפשר בלי להבין מדוע. עורן הבהיר של הזקנות מתחבר למטפחות הראש ומחזק אותנו לחשוב כמו גדולים, עוזר לנפץ את הנכר הדלוח שהכפופים באו ממנו. באפס כוחותיהם הם לא מוכנים להסתגל ובוחרים להראות לי חיוך בלי מבוכה.

בגללם נוספת עלי החולשה. כמה הם מגוחכים וכמה חבל שזהו המסלול שלי. ליד השביל המרוצף וההרדופים חיים הבודדים בקומה הראשונה. שפתם כל־כך איומה ומתנגדת למקום. הם עלולים להרוס את ההתפתחות, והאשה שלי דווקא מכאן בחרה ללכת. מתי היא הפסיקה להתעלם מחוקי גדילה של צבר כמוני? אולי פסיעותי בעקבותיה? אני מתקרב אל המדרגות הרעועות שאין בהן מעקה ופעמיים נפלתי בהן. שפשופים על העור עברו לי מהר וצללקת אחת ביד לא היתה באשמתה. ריח ההרדוף דביק לגמרי, וחרקים נמים בתוכו ופועלים ברבייה כל־כך לא מינית. עיני מחפשות פתיתים כי החשיכה גוברת. מי מרשה לילד להגיע למקום אסור? רק בשכונה יכולתי לגדול נכון. ברגע שאני עוזב אותה באים עלי הגופים והמדינה. הם דורשים ממני סדר חדש. בכוונה הם מבקשים את בגדי על האדמה ואני יכול לעמוד ערום רק בנקודה שיצאתי ממנה לפני דקות. פטמות, גב, חזה וירכיים הראיתי לציבור המקומיים שלי. עכשיו גם צרצרים נשמעים בתחתית המדרגות, ושביל העפר לְפָנַי שולח אותי עוד ועוד, למצוא אותה חבויה בין בניינים נמוכים וגדרות מרשת פלסטיק, ואין לי רעב ואין לי תקווה, וככה מתחילה הליכה מהירה אך מדודה.

אם אפשר היה להגביר קצב הייתי שולט במצב הערב. אבל ריצה בגיל תשע ועשר משפרת פחד ואינה מסלקת אוויר מפריע, שתמיד הלך נגדי ורוקן חמצן מריאותי. כעת לבי אומר לרגלי שימרו על עצמכן, שימרו אותי מפני נפילה ותנו לעיניים הטרודות את השיטוט הנדרש על השביל והסיבוב המתקרב. כאן נחות כבר שלוש מכוניות ושומעים ברור יותר קולות אנשים. אינני מכיר אותם ולי הם לא חיים. מעולם לא קיבלתי מהם מלים והיום אני שונא את הקשר שהם עשו עם

המערכת החיצונית. הם ודאי אנשי ביטחון ופקידי מוסד. גם בערב הזה אני יודע על הכסף הבזוי שהם מארגנים לקופתם ולנשותיהם הצעירות שמפזרות צחוק קולני לילדים עליזים, ילדים לא מעולמנו, קטינים שמזמן התחילו לחרוך את שערותיהם בחוף ים, מזרזים את לשונם הבוגרת ולא ממתינים יום אחרי שנגמר גיל שלוש-עשרה.

אלה יהיו אסונות חיי והאשה שלי אינה מבינה את האשמה. אולי יהיה אחד שבבוא הזמן ידע להסביר לי על כוחותי מול הנערים המתפרצים והוריהם הפסולים. יכול להיות שאבין את פשר החינוך. אבל האם גם הערב הזה עומד לטובתי? איך ייתכן שכך אם אני פה בחוץ? ראשי עובד על משימה אחת, מבקש רק לראות אותה. אחר כך יהיה אפשר להפסיק לנשום. אבל לי נדמה שמנוחה לא תבוא עלי לעולם, ופתאום, רגע לפני הסיכוב, קופצת מולי הנערה השכנה שלומדת בסמינר, מחייכת אלי ועוצרת את הליכתי.

'אני באה איתך,' היא אומרת ורוצה להחזיק בידי.

'מה פתאום? אבל אני הולך לחפש אותה,'

'אני יודעת, זה בסדר, אני באה איתך,'

'אבל את כבר גדולה, נדמה לי שבע-עשרה עוד מעט,'

'שמונה-עשרה ממש בקרוב, בוא נלך כבר,' היא אומרת וממתינה לכיוון שלי,

ואינני רוצה אותה כי עזרתה לא הגיוניות ובקשתה נראית לי אחרת.

וזאת הנערה, פניה שמחות במידה קבועה, ושלי לרגע הלכו למקום אחר אבל מיד חוזרות אל דאגת היחיד, כי אני הוא זה שהולך בחושך וצריך לראות כבר את האשה שלי, לא את של זאת שהולכת אחרי ולא מוכנה לעזוב. אינני מביט בה ורואה מימין גן מחורב עם עשב שטוח ובמרכזו פנס עגול מפיץ אור לבנבן, מנסה להאיר את מתכות המשחקים ומכריז על הלילה, מבקש לסלק את הנוכחים. גם אותה הייתי מסלק, את צעדיה הקלים של בת הסמינר החזקה והגבוהה. אין לה יופי ושערותיה מתולתלות בשחור מוגזם. אינני יודע אם תוכל להצטרף אל הנשים המבוגרות ואילו קולות תוציא מחדר שינה. היא נערה של מראָה הבנים ואינה מתאימה למצוקה הנמשכת. אולי כעת כדאי להאיץ, לנסות להתרחק ממנה ומעלילותיה הטיפשיות והלא מודעת. עוד עשר ועשרים שנים אדע שצדקתי עליה ולא אתפלא על השניים העולים מתוכה, זה שיהיה אבי ילדיה וזה שמראה לי את עצמו דרך גופה המגושם. גם צאצאיה יהיו תערובת הפוכה של יופי וכיעור.

ואולי בגללה, ואולי בגלל השהייה, התרגל גופי אל הקור, ידי לא מרגישות את הרוח ועיני מביטות בחדות על הכביש הצר בסמטה. אני חוצה אותו ושומע

את הנערה עושה כמוני, מתחבר אל רחבת עשב ועצים עם ירוק דהוי עליהם. שנינו נמצאים ברווח בין בניינים נמוכים. ביתנו מזמן לא איתנו ואני חורג מוגזם שמפתח בזה הרגע את זרעי העיר הגדולה, זו שאחיה בה לעומת השאר ואסכים לארח אשה צעירונת ואחר כך איש שירצה לקשור את גורלו באפשרותם של הימים הטובים. לרגע אני רוצה לומר משהו לנערה, נדמה לי שהיא כאן האשה שלי, אני מבקש לחלוק את תחושותי הנבואית, אבל אסור שאשתף אותה בתקוותי הדלילות, כי אלה תקוות רוח עשויות דמיונות מכווצים, כל-כך לא מפותחים, מתבוססים רק בתוכי שלא יודע תבונה ולא יכיר אחריות על מישהו נוסף.

כאן אני מעז להתקרב אל פתח הבניין שמולי. לא אלוהים מפעיל את כוחותיו בגופי, רק הנהייה הפנימית מושכת אותי להתקרב עוד ועוד, מרחק קצר לפני חלונות הבניין. צעדי נעשים בלחש, פוסעים בהכוונה ונזהרים מעלים יבשים ושקיות ניילון, ואני מקווה שההיא מאחורי לא תקים רעש ותאפשר לי את המארב. גופי מתחיל להתכופף לקראת השיח המסתיר. היא מצטרפת אלי ומתאימה את הגובה אל מחבוא העלים. גם בחושך רואים את האדום החזק בפרחים לידנו. הם גדלים כל השנה על השיח המבוית שמפוזר בכל מקום אפשרי. קו החלונות לפנינו, לא מכוסה בוילון ותריס. כך זה טוב כי אפשר להביט על המתרחש בסלון שמאורגן בשקט נעים, ובפינתו, כן, כן, מול דלת הכניסה עומדת מכונת התפירה. אס-כך, זהוזה, כאן היא נמצאת, אצל התופרת, אליה היא באה, אל אדלה התופרת, עד אליה היא הגיעה. הנערה לא יודעת על כך דבר, ואני מחכה לראות את האשה שלי נכנסת יחד עם אדלה הזקנה, זאת המתגוררת הבודדה שמרכיבה משקפיים בעדרשות עבות ואוצרת בקפלי גופה את ההיסטוריה של בעלה המנוח ואת גורלו העקוב בפולין.

העיקר שתופיע כבר האשה שלי ותראה סוף-סוף את המזימה והמטרה העצמאית שלה. ודאי, רק לכאן היא באה הלילה. בעבר ראיתי אותה בסלון הזה ולא הפתעתי את שתיהן בהופעתי. הנחתי לה ולעיני להביט בשיחה האילמת עם התופרת, בלי להבין מה הן אומרות, נאבק על פשר הסתימות ועל החלון הארור שסוגר בשמשתו את מהות ההמשך שלי תחת השמים הנספחים, ואני נותרתי לצפות בהן מחייכות ונוגעות בידיהן העבות, מודדות בסרט מגולגל היקפים, עוכרות על בטן רכה ושדיים זקורים, מתלטפות בכד שאינו סֶטֶן אך דומה בדקותו ובברק שלו לזוהר מוצף גירוים שקרובים לקודש.

'היא לא נמצאת כאן', אומרת לפתע הנערה בקול.

'צריך לשמור על שקט',

'אבל היא לא כאן',

'איך את יודעת, אולי כן?' אני מתחנן אליה והיא מצחקקת ושולחת יד לגב שלי.

'שקט בבקשה,' אני אומר לה ומתפתל מהיד שחודרת תחת החולצה ועוברת על העור, מתאמץ לא להתרומם ולהיחשף בגובה מול החלון והסלון של הזקנה אדלה.

'אבל אני לא מבוגר,'

'אתה כן...', הנערה עונה לי וממשיכה ביד אל העורף, ואז מפשיטה אותי מהחולצה, מושכת אותה בידיה הלא נשיות ובחוצפתה הגלויה מול הלילה המצטרף אליה בין השיח והפרחים, ולי אין התנגדות אפשרית, ושוב מגיע הקור, הפעם חזק יותר, ומגע הידיים של הנערה לא מחמם את העור, רק צחקוקיה נשמעים ומפריעים את הסוף המתקרב. הניחי לי בבקשה, אני מבקש לומר לה, ומחבק את הבטן בידיים, מנסה לשמור את קו העיניים על הסלון מולי, וזאת הנערה אוספת את חולצתי ומגלגלת בידיה, רואה אותי מכווץ ושומר מבטים קדימה. אינני יכול להסתכל עליה ועל המעשים שתרצה לעשות איתי בהמשך, והיא שמחה על החולצה וההלצה הנבזית, ואז קמה והולכת מהשיח, מתרחקת אחורה אל הדשא והכביש, חוזרת לכיוון הגן והשביל שייקח אותה לבית בשכונה.

ואני הגעתי עד הנה, עד אליה באתי כדי לראות אותה ולא לוותר לגופי החשוף וללילה, גם לא לביתנו שנמצא שם, לא למהות זעירה בחיי. מי יכול לזהות אותי נוצץ בבהירות העור של החושך העכשווי? איש לא עובר כאן ולא ייתכן שתצא תולדה של עתיד כלשהו. עוד אני מחכה מול החלון ולפתע נכנסת אדלה התופרת מצד ימין, מחזיקה בד פרחוני ומתקדמת לאמצע, קרוב לאחת הכורסאות החומות, לכדה היא מתעסקת בכד אבל פיה מדבר, מלים היא אומרת ומושכת באיטיות את ההמתנה, עדיין מרכינה ראש אל הפרחים המצויירים, שפתיה נעות ומותחות חוט אליה, והנה היא באה, יוצאת מאותו הצד בשלווה שמנמנה, הנה היא האשה שלי הולכת בקומבינזון צמוד עד אדלה ומחייכת לה, וזאת מסתובבת אליה ונוגעת במותן ומיד גם בשנייה, ושתייהן פוגשות עיניים ומהנהנות בראשן, מפעילות מולי את מפגש הגופות, זה שמדובלל בזקנה ומכוסה בכותונת ישנה, וזה שמוצק ומראה בשר תפוח וחיוני, ואז האשה מפנה ראש אל החלון, מסתכלת ישר כמה רגעים ומאיצה את לבי, ואני מרגיש את הבטן והגב הפרוצים, לא יודע מה לשים עלי, סביבי נעלמו השקיות והשאריות, ורק גופים מוצקים של אבן האדמה ולחות השעה מציעים לי כיסוי מתפורר.

גם הפעם אני מניח את עצמי. דקה עוברת והן לא רואות אותי. החלון והשמש

ממשיכים לעשות אותן אטומות ושקטות, ולי החוץ מתרגל למצב השעה, מכפיר את כולי מולן, ובנוסף צוחק לי בפחדנות של ילד, כי הנה באה אדלה אל האשה שלי ועוטפת אותה בכד הפרחים, יוצרת לה צורת שמלה רחבה שאולי תתפור בקרוב ותבוא איתה עד אלינו, תעבור דרך השער ותיכנס, ובחצר היום אדלה תישאר ותקרא לאשה לראות את מלאכת העבודה התפורה, והיא תצא אליה ותביט עלי מציץ מתריס הבית, תחליט על דעת עצמה להוסיף את הבגד החדש למצבור הארונות הקורסים.